

יציאה	כניסה	יום
20:02	18:46	יום
20:05	19:02	ת"א
20:05	18:54	חיפה
20:03	19:03	ב"ש

דבר המערכת

אנחנו קוראים לפרשה בשם 'אמור' כמילה בודדת, מה שמשתמע כהוראה לכל יהודי, שהתורה אומרת לו: "אמור!". איזה סוג של אמירה אפשר לצוות עלינו, לומר דברי תורה? ישנו ציווי "ודיברת בם", אלא האמירה שעליה אנחנו מצווים היא לומר דברים בשבח אנשים אחרים. עלינו לומר את המעלות שיש בחברינו וכך נוכל להביא למימוש המעלות הטובות הטמונות בו. שבת שלום ומבורך, שלכם יוסי סולומון.

נקודה בפרשה הרב שמואל קדושים

הנושא המרכזי בפרשת אמור הוא מועדי ישראל – "מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה הם מועדי". (ויקרא כ"ג, ד')

המדרש נדרש על החזרה המיותרת לכאורה של המילים "אלה הם מועדי", החזרה נועדה להעצים את משמעותם של המועדים ולהבהיר כי משמעות המועד הוא קיום זמן קבוע בלוח השנה היהודית.

רק מועד אחד, חג השבועות לא נקבע תאריכו בתורה והוא נקבע באמצעות ספירה – "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהייה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום והקרבתם מנחה חדשה לה".

מחלוקת עתיקת יומין פילגה את העם, מהו "ממחרת השבת"? האם הכוונה "ממחרת השבת" חלה בתוך חג הפסח ואז תאריך חג השבועות יחול בכל שנה במועד אחר אבל תמיד ביום הראשון בשבוע או ש"ממחרת השבת" משמעותו במוצאי יום טוב ראשון של פסח ואז תאריכו של חג השבועות יהיה באופן קבוע בתאריך ו' בסיון.

מסורת חז"ל קובעת כי "ממחרת השבת" זהו ממוצאי יום טוב ראשון של פסח בעוד הקראים והצדוקים וכו' וכו' סברו ש"ממחרת השבת" יחול תמיד ביום ראשון.

חז"ל נאבקו במלוא כוחם נגד הגישה הזו של הקראים והצדוקים והלכות רבות נקבעו לשם כך וכמו כן גם טקס הבאת העומר נועדו להבהיר שדעת חז"ל היא דרך המלך.

בתלמוד מתנצח עם הקראים והצדוקים רבי יוסף, "ממחרת השבת", טענתו של רבי יוסי היא מדוע להתחיל בספירת העומר במוצאי שבת שחלה בחג הפסח והרי התורה מציינת רק ממחרת השבת ועל כן אולי מדובר בשבת בראשית? מכיון שברור שהתשובה שלילית, יש ללכת בדרך חז"ל ממוצאי יום טוב ראשון של פסח.

הרמב"ן כתב על טענתו של רבי יוסף "ובאמת שזו גדולה שאין בה ראיות, משמע יש לקבל את השקפת החכמים שמתחילים לספור ממחרת מוצאי יום טוב ראשון של פסח".

הארה בחסידות הרב מענדי סולומון

ידועה השאלה, מהו החידוש במעמד מתן תורה בהר סיני? והרי לכאורה לא היה בתורה שניתנה חידוש מיוחד שהרי אמרו חז"ל "מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם" (יומא כח, ב) וכן אמרו ש"קיים אברהם אבינו כל התורה כולה עד שלא ניתנה", ואם כן מהו החידוש במתן תורה? בחסידות מבואר ההבדל בין המצוות והתורה של לפני מתן תורה לאחריו על פי הפסוק "לריח שמניך טובים שמן תורק שמך" שנאמר עליו במדרש שכל התורה של האבות היו כמו ריח, אבל התורה שלנו היא כמו השמן.

ההסבר הוא: הגילוי של הקב"ה לנבראים לפני מתן תורה באה רק באופן שהוא מצמצם את עצמו ביחס אליהם, ונמשך למטה רק בחינת הארה ממנו. מה שאין כן במתן תורה נתגלה הקב"ה במהותו ועצמותו, לא רק כפי שהוא מתלבש בצימצום לנבראים, ולכן במתן תורה נאמר "אנכי" שמורה על מהותו יתברך. ואת עצמיותו הכניס הקב"ה בתורה ובמצוות שניתנו מסיני. כמו שהגמרא אומרת שאנכי ר"ת של אנא נפשי כתבית יהיבית, אני את עצמי הכתבתי והכנסתי בתורה. הקשר של האבות על ידי המצוות והתורה שלהם היה רק כמה שנברא יכול להשיג, אבל נברא לא יכול להשיג את הבורא מאחר שהנברא מוגבל.

במתן תורה נתחדש שניתנו לבני ישראל תורה ומצוות שהן חלק מהקב"ה עצמו, וכאן ניתנה לכל יהודי היכולת להתחבר עם ה'.

פנינים לשולחן השבת

"אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם" (כ"א, א') – צריכים אנו לדעת, שאמנם קדושת הכהנים נובעת מכך שהם מזרע אהרן, אבל לא די להסתפק בזכות אבות ולומר: "אבא שלי רב..." או "סבא שלי היה כך וכך..." ועוד כהנה וכהנה. אלא, צריך כל אדם בנפרד להיטהר, ועל זה הפסוק אומר: "אמור אל הכהנים בני אהרן" - למד את בני אהרן שלא יסתפקו שהם "בניו של הכהן הגדול", אלא "ואמרת אליהם" - שהדיבור מופנה ישר אליהם כי כל אחד חייב להתעלות ולהיטהר בזכות עצמו.

"לאביו ולאביו לא יטבא" (כ"א, י"א) – לכן אסרה התורה לכהן גדול להטמא אפילו לאביו ולאמו, כדי ללמדו שאין לו שייכות למשפחתו יותר מאשר לכל יהודי אחר (רבי מנחם מענדל מקוצק)

"לאביו ולאביו לא יטבא" (כ"א, י"א) – הבעש"ט היה אומר: כל זמן שאני אוהב את בני יותר משאני אוהב סתם יהודי אחר שאינו קרובי, משמע שלא הגעתי אפילו לחצי מדרגת אהבת ישראל.

מספרת דבורה המתגוררת באשקלון, לפני מספר שנים הלכתי עם בעלי לבקר זוג חברים בערב אחרי שהשכבנו את הילדים לישון, כשהגענו לשם היית לי תחושה רעה ואמרתי לבעלי שאנחנו צריכים לחזור לבית לראות את הילדים כי יש לי תחושה רעה, הזמנו מונית וחזרנו לביתנו, כשכנסו לבית הרגשנו ריח חזק של גז, סגרנו את הברז הראשי של הגז ורצנו לקחת את הילדים מהמיטה להוציא אותם החוצה ופתחנו את כל החלונות, אחרי זה התברר שצינור הגז התנתק מהתנור.

כעבור מספר חודשים שמעתי שבירושלים התרחש אירוע דומה אך הוא נגמר בצורה קשה כי במקרה בירושלים כשבעל הדירה נכנס לדירה הוא הדליק את האור וניצוץ קטן של חשמל גרם לפיצוץ בכל הבניין עם מספר הרוגים, בשונה מבעל הדירה הזה אנחנו לא הדלקנו את החשמל בבית כי אנחנו זוג עיוורים וזה בעצם מה שהציל את חיינו וחיי הילדים שלנו, כל החיים היה לי צער ולא הייתי שלמה עם זה שאני עיוורת ורק כשהתרחש המקרה הזה או אז הבנתי את הסיבה לכך, וברוך ה' כיום יש לי ילדים ונכדים ואני זוכה לנחת מכל יוצאי חלציי. (הרב משה ליזנסקי)

והמסר הנלמד מהסיפור הוא – הרבה פעמים אנחנו לא מבינים למה קורה איתנו כל מיני דברים רעים, אבל האמת היא שאבא בשמיים לא עושה לנו רע והוא תמיד דואג שיהיה לנו טוב ושומר עליינו.

מתכון לשבת רונית מרקמן

הארה באמונה רונן קרתא

מפרום

לקציצות:

500 גרם בשר טחון
1/4 כוס פטרוזליה קצוצה
כף שמן קנולה
ביצה
2 כפות קמח מצה
1 בצל מגורד דק
כפית שטוחה מלח
1/4 כפית שטוחה פלפל שחור
1/4 כפית פפריקה חריפה
1/4 כפית כמון טחון
1/4 כפית שטוחה בהרט

לרוטב:

7 תפוחי אדמה, 2 כפות שמן קנולה, בצל חתוך לרצועות, 4 עגבניות חלוטות, 2 כפות רסק עגבניות, כפית שטוחה מלח, 1/4 כפית פלפל שחור, 2 כפות גדושות פפריקה מתוקה, 1/4 כפית פפריקה חריפה, 2.5 כוסות מים רותחים.

אופן ההכנה:

מערבבים את מצרכי הקציצות בקערה, קולפים את תפוחי האדמה וחותכים בצורת כריך וממלאים את הבשר.

לתבלין:

בסיר שטוח מטגנים בצל עד להזהבה, חותכים את העגבניות ומוסיפים לסיר, מערבבים 5 דק', מוסיפים רסק, מערבבים ומוסיפים תבלינים, מערבבים ומוסיפים את המים הרותחים, מערבבים מניחים את תפוחי האדמה בסיר, מבשלים 20 דק', עוטפים בנייר כסף ואופים ואופים עוד 25 דקות על 100 מעלות, מסירים את נייר האפיה ואופים עוד 15 דקות בגריל. **בתאבון!**

באחד הימים נסע הגאון רבי ברוך בער ליבוביץ זצ"ל לברכת. לצידו ישב יהודי שאינו שומר תורה ומצוות. כשהבחין האיש ברבי ברוך בער, הרגיש אי נעימות שהוא גלוי ראש ומיד הניח את ידו על ראשו.

כשראה זאת רבי ברוך בער, החל בשיחה במשך שעה שלמה, הרעיף עליו מילים חמות, ולבסוף נפרד ממנו בחביבות.

אשתו הרבנית שישבה עימו תמהה ושאלה את בעלה הרב: "הלא הנך מנצל תמיד את זמנך בנסיעות ללימוד, ומה ראית לדבר עם אותו האיש זמן כה רב ובכזו חיבה?" השיב לה רבי ברוך בער: "האם לא הבחנת שכשראה אותי האיש הוא התבייש וכיסה ראשו? דבר זה מראה שנתר בו ניצוץ יהודי ולא פרק עול לגמרי. רציתי ללבות בו את אותו ניצוץ, לכן דיברתי עימו והשתדלתי לקרבו" ('הרב הדומה למלאך')

התורה כולה חסד, כולה הסתכלות חיובית על הבריות, ועם זאת כל כך נוקשה בכל הקשור לבניו של בורא עולם.

לפעמים אדם גורם נזק לחברו, ועל כך צריך לשלם על החיסרון שגרם לו, אולם לא רק בדברים חומריים, לעיתים פגיעה בנפש האחר קשה הרבה יותר. מה גורם לאדם לפגוע באחר? הראייה השלילית עליו, לעומת "השלמות" שלו. על כל אדם צריך לשנות את הראייה שלו כלפי האחר, לפי שאין אדם שאין בו מעלה, גם כשהוא נמצא בשפל המדרגה.

אם נראה דווקא את המעלה הקטנה שיש באחר, דווקא ממנה יהיה ניתן "ללבות" את אותו האדם, את נשמתו, להרים אותו מתהומות, להעצים את מעלתו ולדחוף אותו קדימה. בכל אדם יש מומים, הגדולה היא להסתכל דווקא על המעלות, וזאת באמצעות אהבה כדברי שלמה המלך: "עַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכְסֶה אֱהָבָה" (משלי י', יב') כך נזכה שאף בורא עולם יכסה את פשעינו, ויתמלא אהבה רבה עלינו...

פתגם השבוע

"חושך לא מגרשים עם מקל, חושך מגרשים עם אור"

(הרבי מליובאוויטש)

